

(המשך מעמוד 7)

כפי שמסתבר, באופן ספונטאני, בלי קשר לאירוע מסויים.

אודי עצמו מודה שכתב את הפרק כי שעתו לקראת טכס גילוי המצבה. אין ספק כי מעשה כזה — שהפסיכר' לוגים יכולים לראות בו מעשה סימלי של הריגת-אב, עליידי הריגת מצבתו — אינו יכול למצוא את הסברו ברוגנו על עניינים כספיים. אדם העושה מעשה כזה חריג, והכותב על אביו בלשון כה בוטה, כשכל מילה נוספת שיגאה, מוכרחות להיות לו סיבות הרבה יותר עמוקות לשיגאה. מדוע שונא אודי דיין את אביו המגוח שיגאה התומית כזאת?

ילדים

בלי בית

ההסבר הפשוט — והשיטחי — ביותר טמון באימרה הנודשה שקשה להיות בן של אישיות חשובה. התהילה של האב (או האם) מעיבה על ילדיה. מציגה לפנייהם דוגמה שאי-אפשר לחקות אותה, מעוררת לגביהם ציפיות שאין הם מסוגלים למלאן. הכינוי "בנו של..." או "בתו של..." רודף אותם בכל אשר ילכו, ופוגעת ביכולתם למצוא זהות עצמית.

כל זה קיים, כמובן, אצל שלושת ילדיו של משה דיין, וכל אחד מהם הסתדר עם בטייה זו בצורה משלו. אבל היה עוד הרבה יותר קשה להיות בנו של משה דיין דווקא. כי משה דיין זנח את מישפתו עוד לפני שנולדו ילדיו. תחילה היה בכלא, כאסיר-ההגנה. לאחר מכן יצא למליחמת-סוריה ואיבד שם את עינו. לאחר מכן עסק בפעילות צבאית ומדינית כל חייו, ולא גילה עניין כלשהו בילדיו. האם, רות דיין, בתו של עורך-דן ירושלמי ידוע, גידלה את הילדים כמעט לבדה, וגם היא פנתה לאחרי-מכן לעיסוקים משלה. טיפוח תרבותית והקמת משכית.

הילדים גדלו בבית-דיין בצהלה ללא הורים. הבית המפורסם, אחד מנושאייה-מח' לוקת העיקריים בין בני-דיין ואמם החר' רגת, היה קליפה ריקה. לכל ילד היה חדר משלו. אודי עצמו נהג לנעול את חדרו בצאתו ממנו. עזרת-הבית היתה המקשרת היחידה בין גי'המישפתה.

כל ילדי-דיין סובלים מחסר קיצוני של תשומת-לב ואהבה. יתכן כי הדבר נכון גם לגבי אביהם, שגדל בנהלל בצילו של איש נוקשה, אביו שמואל. יתכן כי משה, שגדל בנסיבות כאלה, לא ידע ולא רצה לנהוג אחרת כבניו.

אלה התנקמו בו בתעלולים שונים, שייתכן כי באו למשוך את תשומת-ליבו אליהם. הבנים הסתברו על הפקקות שר-

נות, החל בגניבת-מכוניות (ספורט חביב על בנייהטובים בצהלה, שסבלו כולם מ' בעייה דומה) וכלה בבריחה לחו"ל. הבת ניהלה מגיל 14 קשרים עם אנשים חשודים, שגרמו לשערוריות בינלאומיות. בין השאר עם ראש משקיפי-או"ם, גנרל מפורסם, וכתב זר נודע. כאשר כתבה ב-1959 את סיפורה, פנים חדשות במראה, בשפה האנגלית, עורר הדבר זעם רב בצמרת המימסד.

די היה במצב זה כדי להסביר תופעות של ניכור, עימות ואיבה בין האב וילדיו. אך לילדי דיין, ובעיקר לבנים, היו סי' בות הרבה יותר חזקות לשיגאה — סיבות שמקורן באורח-חייו של האב.

הקלטה בחדר

המיטות

תעודי-האהבה של משה דיין היו, כבר בשנות ה-50, שמ-דבר בארץ. כשהיה אלוף פיקוד-הדרום, ולאחר-מכן כ' שהיה רמטכ"ל (מ-1953 עד 1958), הת' הלכו בארץ מאות סיפורים — כולם נכונים.

דיין היה צורך נשים כפר שאדם גותי-מצמא גומע מים, הוא התעסק עם כולן, בלי אבחנה, ובלי הבדל של מראה חר' צוני, גיל, לאומיות, עדה ואופי. במשך שנים רבות פשוט לא יכול היה להיתקל באשה, מבלי לנסות להכניסה למיטתו, או להיכנס למיטתה.

כשהיה אלוף פיקוד-הדרום נפוץ סיפור של שתי חיילות, שעמדו לצד הכביש וחיפ' שו טרמפ. אלוף-הפיקוד עצר לידם, ולתד' המתם הוביל אותן לשפת-הים, בחוף נידח ליד הגבול של אן, והציע להן להתרחץ עימו בעירום. הסיפור עשה לו כנפיים, וכמהו מאות סיפורים דומים. כאשר ארץ שלמה עוסקת בסיפורי רכי' ליות ובדיחות על תיאבוננו המיני של אי' שיות לאומית כה חשובה, אין הדבר נשאר נסתר מאוזני ילדיו.

אך המכה המוחצת ביותר באה בימי מיבצע-סיני, בסתו 1957.

בחדשים שלפני כן נפוצו בארץ שמו' עות על רומאן סוער המתנהל בין הרמטכ"ל ובין אשתו של עורך-דין. על פי הסי' פורים (המוגזמים) מצא האב את מדי' של רב-אלוף בטרקלינו, ושלח אותה לרודי' ב'גוריון. סופר כי הבעל הפתיע את הר' שניים במיטה, ועוד.

רות דיין, שנישאה למשה כששניהם היו צעירים מאוד, היתה, אולי, האדם היחידי במדינה שלא שמע סיפורים אלה. הדבר נודע לה בצורה מוערת ביותר, כשבאה למסיבת-עיתונאים שקיים בעלה, מנצח מיבצע-סיני, במלון תל-אביב, עטו עליה העיתונאים הורים וביקשו ממנה הצהרה

כתבת „העולם הזה“ שוחחה עם

אודי דיין, שלא רצה להתראיין

כ' ילד בנהלל יודע איפה ביתו של אודי דיין. שם הוא על תקן של נסיך. תושבי המקום מדריכים אותנו אל ביתו של אודי, כשכל אחד מהם טורח לחוות דיעה על הפצצה האחרונה שהוא הטיל. כולם מסכימים שהפעם הוא הגדיש את הסאה.

„לא מנפצים מיתוסים. למה הוא עשה זאת לעם ישראל?“ שאלה מושבניקית קשישה, וכובעיקש לראשה. אף אחד מהם לא הסכים להזדהות. כולם טוענים שאודי הפעם ליכלך.

„אין לך מה לנסוע אליו הביתה. הוא כבר מזמן לא גר שם. הוא נמצא בעין-הוד, בדירה של יעל אחותו“, הבחירה אחת השכנות. „הוא לא יראה את הפרצוף שלו כאן כל-כך מהר.“

בכניסה לביתו של אודי, וילה גראנד-יוות רבת חדרים ומיפלסים, משחקת בתו בת ה-11, כשהיא רכובה על אופניים. טרקטור נמצא במקום-התנייה.

את הדלת פותחת בעייפות בולטת טליה, אשתו. „לא, אודי לא בבית“, היא עונה, תוך שהיא מגחצת ערימה של כביסה. „אין לי מה להגיב. אני מצטערת שהגעתם עד לכאן, אבל נמאס לי כבר מהטרדות של עיתונאים.“

טליה נראית סחוסה ורוגזה. נמאסו עליה מעלליו של אודי. השמועות על גירושיהם הקרובים ידועים בכל נהלל. תושבי המקום יודעים לספר טליה רוצה בבית, שאת בנייתו מימנו אודי וטליה. טליה מסרבת לוותר לאודי, ועל-כך השניים רבים כבר חודשים רבים.

כשהיא נשאלת אם הוא נמצא בעין-הוד, היא עונה בליאות מתמשכת: „יכול להיות. תנסו.“ בעין-הוד יש בית ליעל, אחותו. זה אחד הבתים שבבעלותה. מאז שהגיעו ני-שוואי של אודי אל קיפס, הוא מתגורר לסירוגין בעין-הוד ובתל-אביב. אצל עדנה, חברתו בת ה-22, הוא הכיר אותה כשבאה לבקר את קרוביה בנהלל. בין השניים התפתח רומן לוהט, והם כימעט אינם נפרדים.

בנהלל מספרים שאודי עזב את הבית כשלאגופו מלכסי-גינס וחולצת-טרקיו. מאז הוא כימעט ולא עובד גם במשק שלו.

הוא מתפרנס מכל מיני עבודות מזדמנות, בעיקר עבודות-מסגרות. אומרים לי ש' לאודי יש ידי-זהב, ואין לו בעייה למצוא נפרדים.

בני-הוד יש בית ליעל, אחותו. זה אחד הבתים שבבעלותה. מאז שהגיעו ני-שוואי של אודי אל קיפס, הוא מתגורר לסירוגין בעין-הוד ובתל-אביב. אצל עדנה, חברתו בת ה-22, הוא הכיר אותה כשבאה לבקר את קרוביה בנהלל. בין השניים התפתח רומן לוהט, והם כימעט אינם נפרדים.

„כסף טוב לפחות עשית?“

„בעניין הזה אין מה לדאוג. אני לא פראייער! הגדלתי את התפוצה שלי הי' עיתון, ואני יודע שמגיע לי על זה סכום טוב. אין לי טענות.“ אודי סירב לפרט באיזה סכום היה מדובר בדיוק. „בוא הנה, שמואלי, תוציא אותי ממנה!“ מתחנן אודי. שמואלי וחייקה תופסים פיי-קוד. „תעזבו אותו. די, זה מספיק להיום!“ רצית לדבר עם עורך העולם הזה? אני לא מרפה. „אז בוא נתקשר אליו!“ „אני מוכן לדבר רק אם הוא ישלם. לאף

על גירושיה הקרובים. רות הנדהמת לא ידעה על מה הם שחיים. הם סיפרו לה את הסיפור על הפילגש המפורסמת — שהי' תה כעבור שנים רבות ליורשהה, אשתו השנייה של דיין, רחל.

תקירת זו הרסה את חייה של רות, אף שהוסיפה לחיות לצידו של משה דיין עוד שנים רבות. שבתו, שבהן התעסק משה דיין עם הרבה נשים אחרות, מלבד אשתו ופילגשו, לא ידוע מתי נודע סיפור זה גם לאודי דיין, שהיה אז נער בגיל הרגיש ביותר. קרוב לוודאי ששמע את הסיפורים לפני אמה. כל פסיכולוג יודע כי פרשה כזאת עלולה להטביע חותם עמוק ביותר על נפ-שו של נער, לשנות את כל יחסו לחיים.

„זונה סוג

גימ"ל“

אם לא היה די בכך, באו הפרשות הבאות, שאף הן לא נשארו בגדר סוד. המפורסמת ביותר הוצאה לאור על-ידי בעלת הדבר, הדסה מור, שכתבה על

אודיפוס המלך